

Ο οίνος στη σύγχρονη διατροφική παιδεία

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Μετά τον 2^ο Παγκόσμιο Πόλεμο, με την βιομηχανοποίηση της παραγωγής κρέατος από τις δυτικές κοινωνίες, δόθηκε αρχικά η εντύπωση της αναβάθμισης της διατροφής με την κατανάλωση ζωικών πρωτεϊνών υψηλής βιολογικής αξίας. Δεν προσμετρήθηκαν όμως τα παραπροϊόντα του μεταβολισμού του ζώου ούτε και τα λιπίδια που συνοδεύουν τις πρωτεΐνες.

Τα αποτελέσματα αυτών των πειραματισμών έγιναν γνωστά ενωρίς στο δυτικό κόσμο που επανήλθε δειλά στον άρτο ως καθημερινής πηγής πρωτεϊνών. Αντίθετα πέρα από τον Ατλαντικό η κοινωνία της αφθονίας κατέστησε τη διατροφή ένα μόνιμο και δυσεπίλυτο πρόβλημα.

Τα ποσοστά των υπέρβαρων τραγικά υψηλά, προτάσεις θεραπείας αναρίθμητες και καμία μέχρι στιγμής αξιόπιστη. Ο λόγος? Ο ελάχιστος χρόνος που είχαν στη διάθεσή τους οι άνθρωποι, ποικίλης πολιτισμικής προέλευσης, να συζητήσουν με το εκεί νέο περιβάλλον για μια κοινά αποδεκτή διατροφική σχέση. Αντίθετα στη μεσόγειο, στον ελλαδικό χώρο η αλληλεπίδραση ανθρώπων και περιβάλλοντος διαρκεί πολλές χιλιετίες.

Ο οίνος στο νέο διατροφικό περιβάλλον, από βασικό στοιχείο διατροφής χάθηκε ανάμεσα στα σκληρά ποτά, ταυτίστηκε με αυτά και σε πολλές περιπτώσεις υποκαταστάθηκε από αυτά.

Η εισαγωγή στην οινοποσία αντί να αποτελεί μέρος της διατροφικής παιδείας ενοχοποιήθηκε και μετατέθηκε για την ενηλικίωση μαζί με τα άλλα αλκοολούχα ποτά. Έτσι τα 18^α γενέθλια των εφήβων έφτασε να εορτάζονται ως η επίσημη μέρα της άρσης της ατομικής ποτοαπαγόρευσης, οπότε με το στερητικό σύνδρομο σε έξαρση, χωρίς παιδεία και πλήρη ασυδοσία παραδίδονται στον αλκοολισμό.

Ο οίνος δεν υπάρχει στο σκηνικό αυτό ούτε ως τρόφιμο, αλλά και ούτε ως μέσο παραγωγής πνευματικού έργου, εφόσον το ζητούμενο είναι η ταχύτατη μετάβαση από την σκληρή πραγματικότητα στην απόλυτη ευτυχία ...